

Lesley Hilton

Tweestrijd

Copyright © 2018 Lesley Hilton

Tweestrijd

Tweede geheel herziene druk: januari 2018

ISBN: 9789402137965

Oma

Het was die dag mooi lenteweer, toen Yvonne en Jetje het schoolplein afliepen, de straat op, en ergens op een bankje gingen zitten. Jetje begon meteen te praten, over school en mooie kleren. Opeens zei ze: ‘Wat denk je, zullen we zaterdag weer eens gaan winkelen?’

Yvonne trok een olijk gezicht. ‘Ja, leuk. Dan gaan we naar de Bijenkorf en daar mooie kleren kopen.’

Yvonne Theunissen en Jetje Munch zaten op de middelbare school. Ze waren beiden achttien jaar oud en zaten in hun laatste schooljaar. Yvonne was een beeldschoon meisje, de mooiste van de klas. Met haar ravenzwart haar dat over haar schouders viel en glanzend bruine huid, deed ze menig jongenshart sneller kloppen. Naar jongens kijken deed ze echter niet, want ze was wat verlegen en ze voelde zich vaak onzeker. Dat kwam doordat er in de beginjaren zestig van de vorige eeuw vaak werd gevochten tussen de bruine jongens en de witneuzen, om de blonde meisjes die maar al te graag naar die mooie, bruine jongens keken. Vooral op zaterdagavond werd er hevig gevochten. De politie moest eraan te pas komen. De vechtersbazen werden dan naar het bureau gebracht. Daar moesten ze een nacht in een koude cel doorbrengen. Ook Yvonne’s oom die gewoon Richard wilde worden genoemd, overkwam dit ongemak. Want hij pikte het niet dat zijn mooie, blonde vriendin hem werd afgenomen. Dus sloeg hij zijn rivaal tot bloedens toe. Nadat hij was vrijgelaten, vertelde hij dit avontuur in geuren en kleuren aan de familie. Yvonne kreeg er koude rillingen van. Ook zij moest voortdurend oppassen voor de kinderen op de lagere school, die haar maar al te graag pestten.

Jetje Munch was klein van stuk, aan de mollige kant en in de tropen geboren. Ze had een lichte huid en golvend, bruin haar. Ze mopperde graag op alles en iedereen. Op Yvonne was

Lesley Hilton

ze stiekem jaloers, want Yvonne kon alles dragen zonder dat het haar lelijk stond. Yvonne en Jetje babbelden vaak over van alles en nog wat. Jetje had het meestal over de tropen, terwijl Yvonne het liever over haar oma had. Want oma kon zo mooi vertellen over vroeger, het grote huis en de goedlachse bedienden. En als ze eenmaal aan het vertellen was, wist ze van geen ophouden.

‘O, wat zou ik toch graag mijn geboortestad willen terugzien,’ zei Jetje op die zaterdagmiddag tegen haar vriendin, toen ze bij de Bijenkorf een bak koffie dronken. ‘Wat denk je, zullen we die reis ooit gaan maken?’

‘Jazeker,’ zei Yvonne vol vuur. ‘Wel moeten we eerst examen doen en dan geld verdienen, want zo’n grote reis kost heel veel geld.’

‘Ja, zoiets had ik ook al in mijn hoofd.’ Toen begon Jetje over geboorteland te praten. En terwijl Jetje praatte, gleden Yvonne’s gedachten terug naar het verleden. Ze was amper zeven jaar oud, toen het gezin in 1959 de lange reis naar Nederland maakte en in Den Haag in een pension terecht kwam. Yvonne kon zich nog heel goed het mooie, grote huis in Bandung herinneren. Met haar vriendinnetje klom ze vaak in de boomhut die haar vader in de grote boom achter het huis had gebouwd. Wat voelde ze zich gelukkig. Daar scheen de zon bijna elke dag, en ze mocht ’s avonds voor het slapen gaan nog even buiten spelen. Maar zodra het gezin in Nederland voet aan wal zette, veranderde haar hele leventje. Ze zag grote, bakstenen flats van wel twintig meter hoog, waartussen weinig groen te zien was, de lucht rood kleuren. Bij het zien van al die blokkenhuizen voelde Yvonne zich steeds somberder worden. Wat ze nog erger vond, was dat ze in deze grote stad naar school moest. Toch hoopte ze er vriendinnetjes te kunnen maken. Dan ging die somberheid vanzelf weg. Maar die christelijke, lagere school was allesbehalve leuk. Yvonne werd er vaak gepest. Omdat ze zwart haar en een bruine huid had? Ze herinnerde zich dat er in Bandung ook kinderen op school zaten die uit Nederland kwamen. Ze speelden gewoon met

elkaar. Want ze waren toch allemaal kinderen? Ondanks die pesterijen probeerde ze toch goede cijfers te behalen. Voor Bijbelse geschiedenis kreeg ze zelfs een negen. In handwerken was ze ook erg goed. Voor rekenen kreeg ze slechts een mager zesje, en voor taal een zeven. Want tijdens de lessen moest ze voortdurend opletten dat de jongen die achter haar zat niet stiekem aan haar haren trok. Thuis vertelde ze niets over die pesterijen, tot ze in de zesde klas, toen ze twaalf jaar oud was, er genoeg van kreeg en op een dag huilend tegen haar moeder zei: 'Mam, ik wil naar een andere school. Ik haat die school.'

Ma Theunissen, klein van stuk en tenger, keek haar dochter verbaasd aan. 'Maar Yvonne, waarom huil je? Het is toch een goeie school?'

'Nee. Ik wil daar weg,' zei ze met tranen in de ogen.

'Word je daar dan gepest?'

'Ja.'

'Ach, over een paar maanden ga je naar de middelbare school. Ik heb al een school voor je op het oog.'

'Is dat een protestantse school?'

'Nee. Een openbare school.'

Yvonne trok een verongelijkt gezicht. 'Moet ik dan nog een paar maanden op deze rotschool blijven?'

'Jazeker. Weet je wat jij moet doen als je gepest wordt? Gewoon terugslaan. Scheld ze desnoods maar voor alles en nog wat uit.'

Yvonne zuchtte diep. Hier werd ze op school gepest, maar in Bandung niet. O, wat had ze zich daar gelukkig gevoeld. Daar ging ze om half acht 's morgens de deur uit en liep dan met de kinderen uit de straat wel een half uur voor ze de school bereikte. Rond 13.00 uur 's middags ging ze naar huis. Na de middagrust liep ze met de kinderen uit de straat naar de brede rivier waar de jongens hun hengels in het water

Lesley Hilton

wierpen, terwijl de meisjes op de kade stonden en gespannen toekeken. Nadat de jongens een grote vis hadden gevangen werd een stokje door het dier gestoken en boven een vuurtje gehouden. En wanneer de vis gegaard was, namen de jongens als eerste een hap, waarna de meisjes aan de beurt kwamen. Voor het slapen gaan mocht ze van haar moeder nog even naar buiten en ving ze vuurvliegjes die ze in een lege pot stopte. Maar de insecten gingen bij gebrek aan zuurstof dood. Toen probeerde ze het met dikkopjes, die ze met haar vriendinnetje in een sloot voor het huis ving, en stopte ze in een fles. Ook deze dieren gingen door gebrek aan zuurstof dood. Dan maar rupsen vangen, dacht ze. Die werden toch vinders? Helaas gingen die in de gesloten fles ook dood.

Yvonne sjeesde graag op haar driewieler over het pad dat naar de straat liep. Want fietsen op een gewone fiets durfde ze nog niet. Wat had ze een plezier. Zagen, zagen, wiedewiedewagen, zong ze uit volle borst, terwijl ze heen en weer op het pad croste. En de dag waarop haar vader haar binnenriep, terwijl ze buiten vrolijk aan het spelen was, zou ze nooit vergeten.

‘Yvonne, we gaan binnenkort naar Nederland. Opa en oma gaan met ons mee.’

Het land uit? Ze begreep er niets van en keek hem vragend aan. ‘Waarom?’

‘Ach, Nederland en Indonesië hebben fikse ruzie. Om Nieuw-Guinea. Dus daarom moeten wij nu weg.’

Yvonne lag er 's nachts wakker van en hilde bittere tranen. Maar haar vader had de reis naar Nederland al geboekt, en ze zouden het land spoedig verlaten, het land waar ze zo van hield. Gelukkig duurde het nog enkele maanden voor ze voor goed naar het onbekende land zouden vertrekken. Voorlopig kon ze gewoon buiten blijven spelen.

Op een dag zag Yvonne soldaten door de straten marcheren. Ze werd vreselijk bang en verstopte zich onder het

bed, want stel dat ze haar kwamen halen. Gelukkig gebeurde dat niet, en ging ze opgelucht weer buiten spelen. Enkele maanden later vertrok het gezin met de boot naar Nederland, een reis die wel drie weken duurde. In de Golf van Biskaje werd het schip flink heen en weer geslingerd. Iedereen aan boord dacht dat de boot zou vergaan. Toen het schip veilig in Rotterdam aanmeerde, haalden ze allen opgelucht adem. In de trein naar Den Haag keek Yvonne uit het raam en zag de witte wereld om haar heen. Hoewel het lente was, lag er veel sneeuw op de grond. Ze vond het een mooi gezicht, maar het was ook erg koud. Ze rilde van de kou. Op het station in Den Haag stond het Leger des Heils op hen te wachten. Yvonne kreeg een donkerblauwe houtje-touwtjejas, een donkerblauwe trainingsbroek en een veelte grote trui. Daarna stapte het gezin op de tram richting het pension. Ze kregen twee kamers toegewezen, een voor de ouders en een voor de kinderen. Yvonne moest met haar broertje een kamer delen. Omdat ze de kou niet gewend was, werd ze vreselijk ziek. Ze kreeg kinkhoest, een ernstige ziekte waaraan ze net niet doodging.

Er volgden meerdere contractpensions. Het eten was er bar slecht. Er zaten zelfs rupsen in de bloemkool die ook nog te gaar gekookt was. De nasi goreng zag er zo onsmakelijk uit dat niemand ervan durfde te eten. Om toch wat in hun maag te hebben, ging opa naar de friettent om de hoek en kwam dan thuis met grote zakken patat. Twee jaar later kreeg het gezin eindelijk een huis in Rijswijk toegewezen. Opa en oma hadden een flatje in Voorburg gekregen. Maar opa miste zijn moederland zo erg dat hij kort na de verhuizing doodging van verdriet. Oma kwam bij hen inwonen. Wanneer Yvonne van school thuiskwam en in de woonkamer een kopje thee met haar dronk, vertelde oma, die nogal dik was en een lichte huid had, hele verhalen. Op een keer vertelde oma dat in een van die pensions geen douche aanwezig was, een verhaal wat ze zelf ook wel kende. In een teil met water moest je je wassen met een washandje. Wel erg hoor, maar ach, zo ging dat nu eenmaal. Een half jaar later verhuisden we naar een ander

Lesley Hilton

pension. Daar moest ik met je moeder en jou op een kamer slapen. Opa sliep met Richard en je broertje in een bed.' Dat laatste was uit de duim gezogen, want verzinnen kon oma ook heel goed, wist Yvonne. 'In een pension was er wel een douche in de kelder. Maar iemand had zich in de oorlogsjaren daar verhangen, vertelde de eigenaar van het pension ons. Ik was niet bang, hoor. Ik maakte veel lawaai als ik in de douchecel stond, dan kwam de geest van die man daar vast niet rondspoken. Gelukkig kregen we na twee jaar een huis. Ja, we hadden echt geluk. In dat pension was ook een gezin met veel kinderen, dat na drie jaar nog steeds geen huis kreeg. Zowel de vader als de moeder had in het jappenkamp gezeten. Met het gevolg dat er altijd ruzie was. Wel zielig voor die kinderen, hoor.' Ook dat verhaal kende Yvonne. Ze was zelfs bevriend geweest met de oudste dochter van dat gezin.

Oma zuchtte diep en ging verder met vertellen. 'Weet je, dat huis in Voorburg was best wel goed. Alleen hadden we er geen bedienden. Dus vroeg ik je moeder de boodschappen voor mij te doen, want ik ben oud en niet meer zo goed ter been. Met opa ging het ook al niet goed. Hij ging dood, omdat hij vreselijk heimwee had naar zijn moederland. Zo kwam ik bij jullie in huis wonen. Ik mis je opa nog elke dag. Hij was in Indië ingenieur en werkte voor een groot bureau. In Nederland ging hij naar Schiphol en maakte daar de vliegtuigen schoon. Belachelijk gewoon. Hij had nota bene in Nederland gestudeerd. Maar ja, zo gaat dat nu eenmaal. Toch mogen wij niet klagen. We hebben een dak boven ons hoofd en voldoende te eten. Ik kookte graag nasi goreng met veel knoflook en hete kip. Maar de Nederlandse burens klaagden steen en been, en zeiden dat het eten stonk. Ach, wat kan het mij ook schelen. Maar goed. Je moeder trouwde in Bandung met de vriend van Richard. Hij kwam uit een gegoede familie en had gestudeerd. Je vader zag er toen knap uit. Nog steeds, hoor. Maar ja, je moeder en je vader hebben wel eens problemen. Toch hebben je ouders het goed samen. Die mooie piano die in de hoek staat heeft je vader voor je moeder gekocht.'

‘Oma, hoe was Indië voor u?’ vroeg Yvonne ineens. ‘Ik weet nog wel dat we in Bandung bedienden hadden en een tuin met een grote boom erin.’

Oma keek treurig, en zei: ‘O, wat heb ik daar van het leven genoten. Ik hoefde niks te doen, de bedienden deden het huishouden. Maar ja, toen kwam die verschrikkelijke oorlog. Ik kwam in het vrouwenkamp terecht.’

‘Mam zat toch ook in het kamp? Waarom werden jullie daarin gestopt?’

‘Omdat mijn vader een Hollander was. De oorlog was een vreselijke tijd, ook voor je moeder, ze was nog zo klein. We leden altijd honger, want de jappen gaven ons niets te eten. Je moeder was zo mager als een lat toen we eruit kwamen. Gelukkig hebben we er niets aan overgehouden. Het enige van die vreselijke oorlog, is dat ik altijd honger heb. Ik wil alsmaar eten. Dat is natuurlijk niet goed voor mij. Nu ben ik diabeet.’

‘En waarom zijn we naar Nederland gegaan?’ vroeg Yvonne. ‘Pap zei dat het om Nieuw-Guinea ging.’

‘Ja, dat klopt. President Soekarno wilde ons niet meer in zijn land hebben. Hij zei de we Indonesiërs moesten worden of het land verlaten. Eigenlijk wilde de regering ons hier niet hebben, want er woonden al genoeg mensen in Nederland. Maar goed, we zijn toch gekomen. Velen zijn toen naar Amerika vertrokken, omdat het weer in Californië nu eenmaal warmer is dan in dit koude kikkerland en ze daar betere vooruitzichten kregen. Ik geef ze groot gelijk. Het is hier altijd koud. Ik heb soms vreselijk heimwee naar vroeger, naar het warme klimaat. Je moet er eens naartoe gaan. Je was nog zo klein toen we naar Nederland vertrokken. Het is echt een heel mooi land en het is er altijd warm.’

Lesley Hilton

Jong talent

Yvonne kon zich nog goed dat blijde gevoel vanbinnen herinneren, toen ze de lagere school achter zich kon laten en naar de hbs ging. Alleen duurde het nog twee maanden voor ze naar die school ging. In die tussentijd hielp ze haar moeder in de huishouding, of deed boodschappen voor haar. Al gauw kwam de dag dat ze naar de hbs ging. Yvonne leerde op die school met plezier, leerde er Jetje kennen en die haar beste vriendin werd. Ze herinnerde zich nog goed dat ze vaak over vroeger spraken, toen ze nog in dat mooie, groene land woonden, toen alles nog goed was. En wanneer de school om vier uur zijn deuren sloot, zwierven zij en Jetje al kletsend nog even door de drukke straten voor Yvonne naar huis ging, om haar moeder met het koken te helpen. Na het avondeten speelde ma Theunissen nog even op de piano. Dan stonden Yvonne en haar broertje Les achter hun moeder en zongen uit volle borst met de muziek mee. Het zingen zat Yvonne in het bloed. Al vanaf haar derde jaar zong ze mee met de liedjes die ze op de radio hoorde. Ook haar broertje Les, klein van stuk en licht getint, zat het zingen in het bloed.

De jaren vlogen voorbij. Yvonne zat nu in de 4de klas van de hbs. Ma Theunissen speelde nog steeds piano na het avondeten. Ook op die bewuste avond stonden de twee kinderen achter haar en zongen met de muziek mee. Toen ze ophield met pianospelen, zei ma Theunissen tegen Yvonne: ‘Weet je wat? Ik zal je een gitaar voor je zeventiende verjaardag geven. Dan kun je met Les een duo vormen en ergens samen gaan optreden.’

Yvonne begon te stralen. ‘Echt waar?’

‘Je moet wel eerst je school afmaken en examen doen. En als je geslaagd bent, kun je verder studeren.’

Lesley Hilton

Yvonne's gezicht betrok. 'Studeren? Dat wil ik helemaal niet. Ik wil zangeres worden.'

'Dat kun je niet heel je leven doen. Zie het zingen als een hobby.'

'Ik kan een baan gaan zoeken en 's avonds of in de weekenden ergens gaan optreden, samen met Richard. Hij speelt toch gitaar in een band?'

Ma Theunissen trok een bedenkelijk gezicht. 'Alleen als je vader het goedvindt.'

'Wanneer komt hij thuis?'

'Over een week, denk ik.'

'Goed. Dan zal ik het hem vragen.'

Een paar dagen later was pa Theunissen weer thuis van zijn zakenreis. Hij was van gemiddelde lengte, had zwart haar en een donkere huid. Hij werkte voor een groot ingenieursbureau en ging zo nu en dan naar het Oosten om er zaken te doen. Soms bracht hij wat lekkers mee, zoals ook deze keer. Toen het gezin na het avondeten had plaatsgenomen in de woonkamer, liep hij naar de slaapkamer, haalde uit de koffer een zak met gedroogd vlees en liep naar de kamer.

'Ik heb wat voor jullie meegenomen,' zei hij en ging op de grijze bank zitten. 'Dit vinden jullie vast lekker.'

'Waar heb je die gekocht?' vroeg ma Theunissen, terwijl ze een hap van het gedroogde vlees nam.

'In Jakarta. In een kleine winkel.'

'Pap,' begon Yvonne, die tegenover hem in een stoel was gaan zitten. 'Mag ik bij Richard in de band zingen?'

'In een band? Hoe kom je daar nu bij?'

'Ik hou van zingen. Ik schrijf ook mijn eigen liedjes.'

'Wanneer doe je examen?' vroeg hij en klonk streng.

‘Over een jaartje of zo.’

‘Zorg maar eerst dat je je diploma haalt. Dan zien we wel verder.’

Les ging naast zijn vader op de bank zitten, en zei: ‘Pap, dat is toch leuk? Dan kan ik samen met Yvonne zingen.’ Hij deed zijn mond open en bracht een liedje ten gehore.

‘Oké. Je kunt zingen,’ zei pa Theunissen met een glimlach. ‘Je moet wel eerst je school afmaken. Je bent pas vijftien jaar. Daarna moet je verder studeren.’

‘Ik wil architect worden,’ zei Les op gewichtige toon. ‘Of misschien zoek ik wel een baan. Als vertegenwoordiger kan ik veel geld verdienen.’

‘Zorg maar eerst dat je je diploma haalt, oké?’

‘Mijn diploma haal ik heus wel. Daar ben ik niet bang voor.’

‘Ik ook niet,’ zei Yvonne.

‘En daarna verder studeren,’ zei pa Theunissen. ‘Dan kunnen jullie in de weekenden gerust ergens optreden.’

Yvonne deed die avond geen oog dicht. Zingen was haar lust en haar leven. Daar wilde ze carrière in maken. Als ze flink haar best deed, kwam ze misschien wel op televisie. Ze had wel eens naar het programma over jong talent gekeken. Het was een populair muziekprogramma, bijna iedereen keek er naar. De presentator was een man van middelbare leeftijd met bruin geverfd haar. Hij spoorde jonge mensen aan om verder in de muziek te gaan, met andere woorden, maak maar carrière. En dat wilde zij ook.

Zoals beloofd kreeg Yvonne een gitaar op haar verjaardag. Ze begon alvast te oefenen en tokkelde in de woonkamer er lustig op los, tot ergernis van haar moeder.

‘Hou toch op met dat getokkel.’

Lesley Hilton

‘Neem gitaarles,’ zei oma. ‘Dan leer je fatsoenlijk spelen.’

‘Maar ik ken niemand die mij dat kan leren,’ zei Yvonne en zuchtte.

Pa Theunissen keek op van zijn krant. ‘Ik ken een jongeman hier in de buurt, die gitaarles geeft. Misschien kan hij wat tijd vrijmaken om je dat te leren’.

‘Als hij tijd voor me heeft, graag,’ antwoordde Yvonne enthousiast.

Nog diezelfde avond belde pa Theunissen met de jongeman en maakte een afspraak. De volgende middag liep Yvonne met de gitaar onder de arm naar het huis toe, en belde aan. De man deed meteen open.

‘Kom verder,’ zei hij met een glimlach. Hij stelde zich voor. ‘Ik ben Karel. Ik geef al jaren gitaarles.’

In de huiskamer nam Yvonne plaats op de gele skai bank.

Karel nam zijn gitaar en begon erop te spelen. ‘Het is echt niet moeilijk, hoor,’ zei hij op vriendelijke toon. ‘Akkoordjes heb je zo geleerd.’

Hij kwam naast haar zitten, pakte haar gitaar en tokkelde op het instrument.

‘Zo, nu jij,’ zei hij na een tijdje.

De eerste akkoorden had ze al snel onder de knie. Yvonne kreeg echter het idee, dat Karel meer belangstelling had voor haar persoon dan voor haar vorderingen op de gitaar. Hij zat dan heel dicht bij haar op de bank en raakte per ongeluk haar borsten aan. Ze kreeg er Spaans benauwd van. Na een aantal weken kreeg Yvonne er genoeg van. Ze besloot Richard te vragen haar gitaarles te geven. Hij kwam eens per week bij hen langs. Dan vertelde hij vol enthousiasme over zijn band en hoe leuk gitaarspelen wel niet was.

Toen Richard weer eens bij hen op de bank zat, vroeg Yvonne

hem: 'Kun je me gitaarles geven?' Richard, klein van stuk, knap en aardig, was tien jaar ouder dan Yvonne.

'Je hebt toch gitaarles?' zei hij en klonk verbaasd.

'Ja. Alleen is die man meer in mij geïnteresseerd dan in het lesgeven. Ik wil goed leren spelen, dan kan ik mezelf op de gitaar begeleiden en in je bandje zingen.'

'Nou nou, je hebt wel veel noten op je zang,' zei hij met een ernstig gezicht, terwijl zijn ogen twinkelden. Hij zweeg een ogenblik. 'Oké. Kom morgenavond maar naar ons toe. Dan zal ik je het een en ander leren.'

Ma Theunissen mengde zich in het gesprek. 'Yvonne, je gaat toch verder studeren? Een secretaresseopleiding bij Schoevers, hoe lijkt je dat? Of misschien is de hotelbranche wel wat voor je.'

Yvonne schudde haar hoofd. 'Alsjeblieft niet, zeg. De hotelbranche, dat klinkt een stuk leuker. Dan kan ik receptioniste worden. Misschien ontmoet ik dan interessante mensen.'

'Als je maar verder gaat leren. Zingen is niet voor altijd.'

'Dat weet ik wel. Ach, misschien ga ik wel met een rijke man trouwen. Dan hoef ik me geen zorgen te maken over mijn toekomst.'

'Een man met geld nog wel,' zei Richard en moest vreselijk lachen.

'Pap verdient toch ook goed!' wierp Yvonne tegen.

'Maar hij is niet rijk.'

'Toch wil ik later met iemand trouwen die voor mij kan zorgen, zodat ik kan blijven zingen en niet een bijbaantje hoef te zoeken.'

Richard stopte met lachen. 'Hm—daar zit wel wat in. Kom morgen maar eerst naar ons toe.'

De volgende avond pakte Yvonne de gitaar en liep naar de

Lesley Hilton

bushalte. Stapte in, ging achterin zitten en begon te dromen over beroemd worden. Misschien kon ze met zingen veel geld verdienen. Dan kon ze wat geld opzijleggen om met Jetje die grote reis naar Indonesië te kunnen maken. Want ze wilde nog één keer de palmbomen zien wuiven, de theevelden in de Puncak met eigen ogen aanschouwen en de Borobudur, waar ze nog nooit was geweest, met eigen ogen zien.

In Delft regende het zachtjes. Het was herfst en koud. Vlug liep ze door de straten, richting het flatgebouw waar Richard met vrouw en kind op de tiende verdieping woonde, en belde aan.

‘Kom binnen,’ zei Loes die de deur opendeed.

Loes was superslank en zag er niet onaantrekkelijk uit. Het korte, zwarte haar had ze gepermanent. De witte trui en blauwe spijkerbroek zaten strak om het magere lijf. Loes had Richard in het verleden overal gevolgd, wist Yvonne, waar hij maar ook optrad, en wilde koste wat kost hem voor zich winnen. Toen werd ze zwanger. Richard nam zijn verantwoordelijkheid, trouwde met haar. Nu hadden ze samen een zoon. Richard was erg trots op hem.

In de woonkamer zat Richard op de bank met zijn kind op schoot.

‘Hé, heb je al gegeten?’ vroeg hij.

Ze knikte, zette de gitaar naast de blauwe bank en ging zitten. ‘Wat is hij toch een schattig kindje,’ zei ze en glimlachte.

‘Dat zeggen anderen ook. Koffie?’

‘Ja, lekker.’

‘Wil je koffie voor ons zetten?’ vroeg Richard aan Loes die bij de deur was blijven staan en zich meteen omdraaide.

‘Kom naast me zitten,’ zei Richard toen.

Hij stond op, plaatste het kind in de hoge kinderstoel, ging weer zitten, greep zijn gitaar en begon erop te spelen. ‘Kijk, zo

druk je je vingers op de snaren. Je leert het niet een-twee-drie, maar oefening baart kunst, toch?’

Loes kwam de kamer in. ‘Koffie met koek,’ zei ze en glimlachte.

Yvonne nam een hap van de koek. ‘Mmm—dat smaakt. Zelf gebakken?’

‘Nee. Heb ik gekocht,’ zei Loes, terwijl ze ging zitten.

Na de koffie begon Richard weer te spelen. Yvonne luisterde aandachtig en probeerde op haar gitaar wat akkoorden te spelen. Ze had er veel plezier in, hoewel het lang niet klonk zoals het hoorde. Ze tokkelde opnieuw en opnieuw en opnieuw. En voor ze het wist, liep het tegen tien, tijd om naar huis te gaan.

‘Het is al laat,’ zei ze en stond op.

‘Kom vrijdagavond maar weer langs,’ zei Richard. ‘Dan gaan we flink oefenen.’

‘Je bent altijd welkom,’ zei Loes vriendelijk, hoewel ze niet oprecht klonk.

Yvonne ging elke week trouw naar Delft en leerde al snel de grepen. Na vier maanden kon ze zichzelf op de gitaar begeleiden, zonder een valse noot te spelen. Ze was zo trots op zichzelf, dat ze de volgende dag tegen haar moeder, die op de bank zat en een kleedje haakte, zei: ‘Mam, zal ik wat voor je spelen?’

‘Ja, doe maar.’

Yvonne greep de gitaar, speelde wat akkoorden en zong er een lied bij.

Na afloop klapte ma Theunissen uitbundig in haar handen.

‘En ga je nu bij Richard in de band zingen?’

Yvonne knikte. ‘Les en ik gaan op een zaterdagavond in de soos zingen.’

Lesley Hilton

‘Na je examen moet je wel verder leren.’ Ma Theunissen pakte een stapel papieren van tafel. ‘Ik heb wat informatie over de hotelbranche opgevraagd. Lees die maar eens. Ik zal ondertussen een afspraak met de directeur gaan maken.’

Yvonne nam het stapeltje aan en zuchtte diep.

‘Een jaartje of wat naar school kan geen kwaad,’ zei ma Theunissen.

‘Toch zou ik liever zangeres willen worden, zoals Anneke Grönloh. *Brandend zand* is een grote hit geworden.’

‘Jij moet nog beginnen.’

Haar moeder had volkomen gelijk, dacht Yvonne, maar dagdromen kon geen kwaad. Dus droomde ze ’s avonds wanneer ze in bed lag. Zij en Les stonden op het podium voor een groot publiek te zingen. De mensen in de zaal begonnen na afloop enthousiast te klappen. Nog een keer, nog een keer, men wilde alsmaar meer.